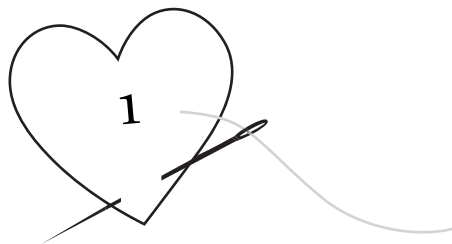

Jennifer Chiaverini

De quiltclub

Sarah leunde tegen de bakstenen muur en probeerde er ontspannen uit te zien, in de hoop dat geen van de voorbijgangers haar zou zien staan en niemand zich zou afvragen waarom ze op zo'n warme dag een mantelpakje droeg. Ze hield haar hand boven haar ogen tegen de zon en keek of ze Matts auto – hun auto – aan zag komen rijden, hoewel ze dat niet verwachtte. Hij was niet laat; zij was vroeg. Dit sollicitatiegesprek was het kortste geweest dat ze ooit had gevoerd.

Een zweetdruppel liep tussen haar schouderbladen naar het smalle deel van haar rug, waar haar zijden blouse in haar donkerblauwe rok was gestopt. Ze trok haar jasje uit en vouwde het over haar arm, maar ze wist dat ze zich pas weer op haar gemak zou voelen als ze haar vertrouwde t-shirt en korte broek aan zou hebben. Een speldje hield haar haar uit haar gezicht, en onder de dikke, golvende, bruine lokken stond het zweet in haar nek. De mensen die langzaam langsliepen, op weg naar hun werk, de winkels of de zomercursus op het nabijgelegen Waterford College, leken zich al net zo verhit en ongemakkelijk te voelen als Sarah. Ze wist dat ze over een paar maanden zou klagen over de sneeuw, zoals iedereen in het hart van Pennsylvania, maar nu verlangde ze naar de herfst.

De handgreep van haar aktetas begon in haar handpalm te snijden. Terwijl ze de tas in haar andere hand nam, keek ze even naar de draaideur van het pand verderop. Het zou haar niets

verbazen als ze de pech had dat een paar van de mensen die het sollicitatiegesprek hadden afgenomen een vroege lunchpauze zouden nemen en haar hier zouden zien rondhangen. Ze zouden waarschijnlijk erop aandringen dat ze binnen zou wachten, waar airconditioning was, en dan zou ze een beleefde manier moeten verzinnen om nee te zeggen. Of ze zou naar binnen moeten glippen als een kind dat een standje heeft gekregen. Bij alleen al de gedachte drukte ze haar rug tegen de muur en maakte ze zich zo klein mogelijk.

Er klonken twee korte stoten van een claxon, en toen zag Sarah hun rode pick-up naderen. Matt parkeerde aan de overkant langs het trottoir, en ze zette zich af tegen de muur en stak snel de straat over.

‘Hoe ging het?’ vroeg Matt toen ze naast hem ging zitten.

‘Breek me de bek niet open.’

Hoewel ze had geprobeerd om luchtig te klinken, betrok het gezicht van Matt toch. Hij startte de auto, boog zich naar haar toe en gaf haar een klopje op haar knie. ‘Je weet dat ik dit ook heel vervelend vind.’

‘Dat je wat vervelend vindt? Je bent vroeg.’

‘Je weet best wat ik bedoel, doe nu niet alsof het niet zo is. We moesten hierheen verhuizen vanwege mijn werk. Als ik hier geen baan had gekregen, waren we nooit gegaan.’

‘Je hebt me niet echt aan mijn haren hierheen gesleept.’ Sarah deed haar ogen dicht en zakte onderuit. ‘Het is niet jouw schuld dat ik geen sollicitatiegesprek kan voeren zonder als een volslagen idioot over te komen.’

‘Dat kom je niet.’

‘En het is niet jouw schuld dat ik geen werk heb.’

‘Nou, ik voel me toch rot,’ antwoordde hij, terwijl hij de auto tussen het overige verkeer voegde. ‘Dat meen ik, Sarah, ik vind het echt heel vervelend.’

Natuurlijk vond hij het heel vervelend. Dat vond zij ook, maar haar kans om werk te vinden werd er niet groter door. En

keihard werken om met goede cijfers te kunnen afstuderen en elk beschikbaar moment te besteden aan parttimebaantjes en stages om werkervaring op te doen, hielp blijkbaar evenmin. Zelfs de jaren die ze in haar laatste baan had gestoken deden haar blijkbaar meer kwaad dan goed. Potentiële werkgevers wierpen één blik op haar cv, zagen al de ervaring die ze met boekhouden had opgedaan en wilden haar niet meer in overweging nemen voor een andere functie.

Soms dacht Sarah terug aan die eerste jaren na haar studie en vroeg ze zich af hoe Matt en zij ooit zo hoopvol en optimistisch hadden kunnen zijn. Natuurlijk hadden hun vooruitzichten toen beter geleken, mede door de vreugde die een pasgetrouwd stel nu eenmaal voelde en door de naïeve kijk die ze toen op een carrière hadden gehad. Totdat haar baan als boekhouder voor een plaatselijke keten van supermarkten niet langer nieuw en spannend was en de dagen elkaar in een niet-aflatende sleur begonnen op te volgen. Matt had plezier in zijn baan op de campus van Penn State, maar kort nadat hij tot hoofd van zijn afdeling was benoemd, besloot de staat in het budget van de universiteit te schrappen. De hoge heren van de universiteit vonden dat ze het eerder zonder landschapsarchitecten dan zonder bibliotheekboeken en docenten konden stellen, wat betekende dat Matt en zijn collega's geen baan meer hadden.

Ze ontdekten al snel dat er in een universiteitsstadje van gemiddelde grootte in het hart van Pennsylvania weinig open vacatures waren. Matt kon geen vast werk vinden en alleen wat losse klussen doen voor een aantal van zijn voormalige docenten landbouwkunde. Zijn ex-collega's vonden een voor een banen in andere steden, en soms zelfs andere staten. Maar Matt wilde per se een baan vinden in State College, het stadje waar Sarah en hij elkaar hadden leren kennen, waar ze waren getrouwd en waar ze ooit hun kinderen hoopten op te voeden.

Uiteindelijk verdween zelfs Matts aangeboren optimisme en raakte hij elke maand steeds meer ontmoedigd. Sarah merkte al

snel dat ze 's morgens zo stilletjes mogelijk naar haar werk ging, zich afvragend of ze meer moest doen om hem aan een baan te helpen en bang dat hij, als ze hem meer zou helpen, zou denken dat ze twijfelde aan zijn vermogen om op eigen houtje iets te vinden.

Naarmate de tijd vorderde werden haar zorgen minder, maar helemaal verdwijnen deden ze nooit. Matt maakte het beste van de parttimebaantjes die hij kon krijgen, en Sarah was trots op hem. Ze zag hem dagelijks ploeteren en probeerde niet al te veel over de saaiheid van haar eigen werk te klagen. Ze maakte gewoon jaar na jaar haar uren vol en inde haar salaris en bedankte haar baas voor de jaarlijkse gratificatie. Ze wist dat ze dankbaar moest zijn, maar diep in haar hart had ze het gevoel dat er iets ontbrak.

Op een keer in december, toen ze samen met Matt de kerstboom aan het optuigen was, telde Sarah het aantal Kerstmissen dat ze in die woning hadden gevierd.

‘Zoveel al?’ vroeg Matt. Er verscheen een droevige blik in zijn ogen. ‘Ik had gedacht dat we ondertussen wel een eigen huis zouden hebben.’

Sarah hing een volgende bal aan een hoge tak en dacht snel na. ‘Heel veel mensen wachten nog veel langer voordat ze een eigen huis kopen. En ik woon hier trouwens wel prettig.’

‘Zoveel jaar in deze woning, en een groot deel van die tijd zonder vast werk.’

‘Zoveel jaar optellen en aftrekken. Het is een wonder dat mijn hersenen nog niet in pap zijn veranderd.’

Matt probeerde te lachen. ‘Misschien hebben we wel last van een midlifecrisis.’

‘Spreek voor jezelf. Daar ben ik nog niet oud genoeg voor.’

‘Je weet wat ik bedoel. Zou het niet leuk zijn om opnieuw te beginnen, nu we weten wat we toen nog niet wisten?’

Ze pakte zijn hand en gaf die een kneepje om te laten merken dat ze het begreep.

Een paar weken later kwam een groepje vrienden bijeen in hun kleine flatje om het nieuwe jaar in te luiden. Ze keken de hele dag naar bowling en zeiden dat de Nittany Lions geweldig waren, en een half uur voor middernacht zagen ze op tv de bal op Times Square naar beneden zakken en vertelden ze om beurten wat hun goede voornemens waren. Iedereen barstte in lachen uit toen Sarah vertelde dat ze het examen voor registeraccountant wilde afleggen, zodat ze voor zichzelf zou kunnen beginnen. Ze merkten tamelijk treffend op dat het niet zo'n groot verschil zou betekenen met het werk dat ze nu deed en waaraan ze een hekel had. Ze begreep wat ze bedoelden, maar elke verandering, hoe gering ook, zou een opluchting zijn.

Toen stond Matt op en kondigde zijn voornemen aan: een vaste baan vinden, ook al zou hij er State College voor moeten verlaten.

Sarah keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan, een boodschap zonder woorden die hij onmiddellijk begreep. Hij voegde er snel aan toe: 'Als jij dat tenminste ziet zitten, liefje. Als je het niet erg vindt om te verhuizen.'

'Ik blijf liever hier, als je het niet erg vindt.'

'Maar we willen allebei opnieuw beginnen, dat zei je zelf.'

'Ik denk dat het tijd wordt om je op een droogje te zetten.' Ze glimlachte om haar woorden te verzachten en pakte het blikje bier uit zijn hand. Het was niet zijn goede voornemen dat haar zorgen baarde, maar de manier waarop hij het had gebracht en haar zomaar met iets heel belangrijks had geconfronteerd – ten overstaan van anderen. Matt was doordacht en geduldig, geen man voor verrassingen. Het was niets voor hem om beslissingen te nemen die hun allebei aangingen zonder eerst met haar te praten.

Ze wachtte totdat hun gasten weg waren en de rommel van het feestje opgeruimd was. Toen zette ze hem klem in de badkamer, waar hij zijn tanden aan het poetsen was. 'Zou je me volgende keer even kunnen waarschuwen voordat je zulke belang-

rijke beslissingen aankondigt, zeker wanneer je het ten overstaan van al onze vrienden doet?’

Matt spuugde zijn tandpasta uit. ‘Het spijt me, Sarah. Ik zei het zonder nadenken.’ Hij spoelde zijn mond en spuugde weer. ‘Hoewel, dat is niet helemaal waar. Ik heb hier al heel vaak over nagedacht.’

‘Over verhuizen?’

‘Over ergens anders opnieuw beginnen. Toe nou, Sarah. Je hebt een hekel aan je baan en ik kan er geen vinden. Ergens anders kan het niet erger worden, en ik durf erop te gokken dat het alleen maar beter kan worden.’ Hij keek haar even onderzoekend aan. ‘Durf jij de gok te wagen?’

Sarah keek hem aan en dacht eraan hoe lang hij al op zoek was naar een vaste baan, hoeveel keren hij al een heel dagloon uit verschillende kleine klusjes bij elkaar had moeten schrapen en aan het feit haar eigen baan zo saai was dat ze ’s morgens niet eens meer haar bed uit wilde komen.

‘Ik zal er eens over nadenken,’ zei ze.

De volgende ochtend zei ze tegen hem dat ze de gok ook wel wilde wagen.

Een paar weken later vond Matt eindelijk een baan, in een stadje op meer dan twee uur rijden van State College. Sarah proostte er met hem op en probeerde niet al te ontstemd te zijn toen hij vertelde dat Waterford een nog kleiner universiteitsstadje in een nog landelijker gedeelte van Pennsylvania was, met een arbeidsmarkt die nog krapper was dan die in State College. Maar hoe kon ze nee zeggen nu Matt zo opgetogen was over zijn nieuwe baan? En hoe kon ze niet de kant van Matt kiezen toen haar moeder door de telefoon krijste: ‘Je bedoelt dat je je baan opgeeft om met die... die tuinman mee te gaan?’

Sarah had haar moeder er kortaf aan herinnerd dat die ‘tuinman’ haar echtgenoot was met een academische titel in landschapsarchitectuur en eraan toegevoegd dat ze niet de moeite zou nemen om haar nieuwe adres door te geven als haar moeder

niet bijdraaide. Haar moeder had nooit begrepen wat Sarah in Matt zag en had het ook nooit geprobeerd te begrijpen. Ze vertrok haar mond slechts tot een afkeurende streep en weigerde te zien wat Sarah zag, namelijk dat Matt een intelligente, bedachtzame, liefdevolle man was, met een groot hart en vol liefde voor de aarde en regen en alles wat groeide. Als Sarahs moeder dacht dat hij haar dochter dwong om in een boerentrien te veranderen, dan had ze het mis.

Sarah stak haar hand uit en streek Matt over zijn krullen. Van april tot oktober had hij blonde strepen in zijn haar van de zon en was zijn neus voortdurend verbrand. 'We zijn hier nog maar twee maanden. Ik had niet gedacht dat ik meteen iets zou vinden. Dat is niet realistisch.'

Matt keek haar even aan en richtte zijn blik toen weer op de weg. 'Ik weet dat ik het niet mag vragen, maar hoe ging het?'

'Het oude liedje,' mompelde Sarah. 'Hoe meer ik zei, des te glaziger de blik in zijn ogen werd. En toen zei hij: "Eerlijk gezegd zoeken we iemand die beter binnen onze bedrijfscultuur past." En toen een glimlach en een handdruk, en ik stond weer buiten.'

'Bedrijfscultuur?'

'Ik denk dat hij bedoelde dat ik een vreemde eend in de bijt zou zijn.'

'Ze denken er doorgaans een dag of twee over na voordat ze iemand afwijzen.'

'Dank je, lieverd. In welk opzicht had die opmerking me een beter gevoel moeten geven?'

'Je weet wat ik bedoel.' Matt keek haar verontschuldigend aan. 'Heb je gezegd dat je niet meer als boekhouder wilt werken?'

'Ja, maar dat hielp niet. Ik heb het gevoel dat ik getypecast ben.'

'Nou, geef het nog niet op, liefje. Er dient zich vast wel iets aan.'

'Ja.' Sarah wilde verder niets zeggen omdat ze bang was dat

het onvermijdelijk was dat ze sarcastisch zou klinken. Er dient zich vast wel iets aan. Dat had ze minstens één keer per week tegen Matt gezegd toen hij werkloos was, en hij had het nooit geloofd. Maar nu hij hetzelfde bleef zeggen, begon het een soort mantra te worden. Ze was dol op Matt, maar soms werd ze gek van hem.

Matt gaf richting naar links aan en verruilde de hoofdweg voor een grintweg. 'Ik hoop niet dat je het erg vindt, maar ik maak even een omweg.'

'Waar gaan we heen?' vroeg Sarah, terwijl de auto al schommelend over de smalle weg reed, een wolk van stof achterlatend.

'Gisteren kwam er een nieuwe klant op kantoor om over een contract te praten. Ze had een paar foto's van het huis bij zich, maar ik moet het terrein eerst zelf zien voordat Tony definitief kan tekenen. Het is niets bijzonders, gewoon het huisje van een oude dame. Ik dacht dat je me wel zou kunnen helpen zoeken.'

'Ik vind het best. Ik heb geen haast.' Ze hoefde toch nergens naartoe. Ze keek om zich heen, maar zag geen huizen, alleen akkers waarop de lichtgroene maïsstengels al kniehoog stonden, met erachter het donkerder groen van de met bomen begroeide heuvels.

De weg splitste zich, en Matt nam het nog smallere weggetje dat scherp naar links afboog, een dicht bos in. 'Zie je dat weggetje?' vroeg Matt, die met zijn duim over zijn schouder naar het andere weggetje wees, dat ze niet hadden genomen. 'Dat voert rechtstreeks naar de voorzijde van het huis, of dat zou althans het geval zijn als de brug over de Elm Creek nog functioneerde. De vrouw van wie het huis is, zei dat ik dit achterafweggetje moest nemen. Ze zei dat ze het zat is dat mensen altijd maar klagen dat ze naar het stadje moeten lopen om een sleepwagen te regelen.'

Sarah glimlachte zwakjes en greep zich vast aan haar stoel toen de auto hobbelen een helling op reed. De wegen in Pennsylvania waren berucht om hun gaten, maar deze weg leek erger

dan de meeste andere. Toen de helling steiler werd, hoopte Sarah maar dat er geen tegenliggers zouden komen. Ze vroeg zich af of hier wel twee auto's elkaar konden passeren zonder dat ze met hun zijkant langs een boom zouden schrapen. Of erger.

Plotseling maakte het bos plaats voor een open plek. Voor hen stond een rode schuur met een verdieping die tegen de helling aan was gebouwd. De weg, die uit weinig meer bestond dan twee bandensporen die een asbreedte uit elkaar lagen en omringd waren door veel te lang gras, voerde van hen vandaan, de heuvel op, en verdween achter de schuur. Matt schakelde terug en volgde het weggetje.

Net achter de schuur voerde de weg over een laag bruggetje en verbreedde zich daarna tot een met bomen omzoomde grintweg. 'Iepen,' constateerde Matt. 'Ze zien er gezond uit, maar ik moet ze onderzoeken. Het huis moet hier ergens zijn.'

Sarah zag iets tussen de bomen. 'Daar. Ik zie het.' En toen, toen ze dichterbij kwamen en ze meer kon onderscheiden, sperde ze haar ogen open. Matts beschrijving had haar niet voorbereid op iets wat zo groots was. Het landhuis van grijze steen telde twee verdiepingen en was L-vormig, met houtwerk in tudor-stijl langs de dakranden en zwarte luiken voor elk van de vele ramen. De korte poot van de L wees naar het westen, in hun richting, en de andere vleugel was op het zuiden gericht. Op de plek waar beide vleugels elkaar ontmoetten, leidden vier stenen treden naar een deur.

'Jij noemde dit "gewoon het huis van een oude dame", Matt?'

De pick-up minderde vaart toen ze een oprit vol grint opreden die zich rond twee enorme iepen slingerde. Matt zette de auto stil en grinnikte naar Sarah toen hij de handrem aantrok. 'Wat vind je ervan? Best wel indrukwekkend, hè?'

'Dat is nog zacht uitgedrukt.' Sarah stapte uit en sloot het portier achter zich, met haar blik voortdurend op het huis gericht. Een steek van jaloezie schoot door haar heen, die ze snel onderdrukte.

‘Ik dacht al dat je het mooi zou vinden.’ Hij liep om de auto heen en kwam naast haar staan. ‘Tony had mazzel dat hij haar als klant kon krijgen. Ik sta te popelen om de rest van het terrein te bekijken.’

Ze liepen het trapje op en klopten op de deur. Terwijl ze stonden te wachten, deed Sarah haar ogen dicht, genietend van het briesje. Ondanks de felle middagzon leek het hier minstens een graad of vijf koeler dan in de stad.

Even later klopte Matt nog een keer. ‘Misschien is er niemand thuis.’

‘Weten ze dat je zou komen?’

‘Tony zei dat hij voor vandaag een afspraak voor me had gemaakt. Ik bel meestal even om het te bevestigen, maar ze hebben hier geen telefoon.’ Hij hief zijn hand op om voor de derde keer te kloppen.

Plotseling zwaaide de deur open. Snel liet Matt zijn hand zakken. In de deuropening was een vrouw in een lichtblauwe jurk verschenen, die de indruk wekte halverwege de zeventig te zijn. Ze was langer en slanker dan Sarah, en haar zilvergrijze, bot geknipte haar viel in een rechterscheiding tot een paar centimeter onder haar kaak. Het enig zachte in haar gezicht was de enigszins uitgezakte huid rond haar kaak en de dunne lijntjes rond haar ogen en mond. Iets aan haar houding wees erop dat ze eraan gewend was te worden gehoorzaamd, en even vroeg Sarah zich af of ze een knix moest maken. Wie de oude vrouw ook was, ze paste even goed bij het trotse oude landhuis als Matt bij zijn stoere, betrouwbare pick-up, even goed als Sarah... waarbij paste zij eigenlijk? Het lukte haar niet om iets te bedenken, maar wilde dat dat wel zo was.

De vrouw zette de bril op die aan een dun zilveren kettinkje om haar nek hing. ‘Ja?’ vroeg ze, fronsend, alsof ze niet zeker wist of hetgeen ze zag haar wel beviel.

‘Goedemiddag, mevrouw. Ik ben Matt McClure van Exterior Architects. Ik heb een afspraak om het terrein te fotograferen